

eP Coses de la vida | GRAN BARCELONA

Efemèride en l'hostaleria de la capital catalana

El Palace s'obre a BCN per celebrar el seu centenari

El veterà establiment de luxe organitza una agenda d'activitats ciutadanes

L'hotel, que ha allotjat Dalí, Sinatra i la reialesa, també va ser menjador social

PATRICIA CASTÁN
BARCELONA

El 2019, obrir un nou hotel al cor de Barcelona està prohibit. Però un segle abans, la capital catalana anhelava pujar al carro de l'hostaleria en majúscules i Francesc Cambó, amb ajuda del rei Alfons XIII, no va parar fins a aconseguir que l'hotelier suís César Ritz portés el seu segell d'elit també a Barcelona, després d'enlluernar París i més tard Madrid. Els hostals es quedaven curts per a una ciutat amb aspiracions cosmopolites i el luxe va desembarcar el 1919 amb un edifici que va arribar a convertir-se en testimoni i part dels canvis que ha experimentat Barcelona en aquests cent anys. Aquesta efemèride ha sigut l'excusa perquè la nova propietat (també gestora des del 2014) faci un pas decidit amb l'objectiu de permetre conèixer els barcelonins aquesta joia de l'allotjament, amb activitats variades i a preus assequibles per al públic no allotjat a El Palace, que durant bona part de la seva vida es va dir Ritz.

L'edifici d'Eduard Ferrer i Puig no va poder tenir una inauguració de categoria el 1919 perquè la situació política estava agitada i la vaga general i un sabotatge a les seves canonades van obligar a obrir amb discreció, tot i que amb reserves llampanants des del minut u. Tant per allotjar-se com perquè amb els anys la burgesia local el convertís en el millor escenari de banquets de gran luxe, fent cèlebre la seva cuina a la ciutat. Deu dècades donen per a molts llibres, de la història a l'anècdota, però possiblement un dels més interessants sigui la col·lecció que El Palace té ara en marxa després d'haver recollit durant mesos les fotografies enviades per tot aquell que ha volgut participar i

que va viure alguna cosa important sota el seu sostre: des d'un casament en blanc i negre fins a una celebració íntima. El material es publicarà a la tardor.

L'actual director, Friedrich von Schönburg, està convençut que l'establiment arriba al centenari en molt bona forma, després de les inversions dels últims anys que l'han dotat d'espais comuns únics (oberts a tots), com la terrassa a l'àtic, totalment diferent de la resta a Barcelona, dissenyada com un gran jardí romàntic de 750 metres quadrats amb panoràmiques de vertigen on pren-

elaborar un segon glop gratuït al costat del barmen.

ART I NOMS // Portes endins, un altre dels canvis recents és la creació de noves *supersuites* –«seguint l'actual demanda als hotels més luxosos», il·lustra Von Schönburg–, que en aquest cas s'han dedicat a diferents facetes de l'art i a protagonistes que han estat allotjats o vinculats a l'establiment: Salvador Dalí, Joan Miró, César Ritz, Josephine Baker, Carlos Ruiz Zafón i Ronnie Wood (dels Rolling Stones). Cal destacar que Dalí va regalar un cavall blanc dissecat a Gala per un aniversari el 1971 que es va haver de pujar fins a la seva habitació.

L'elitista hotel ha fet del classicisme (amb el confort del segle XXI) les seves senyes d'identitat, però el vestíbul central encara imposa a molts barcelonins que freqüenten terrasses i serveis d'hotels i que no s'atreveixen a creuar aquesta alfombra vermella, cosa que es vol revertir amb les accions programades al llarg de l'any. I tot i que va arribar a tenir 250 habitacions després del seu gran èxit en temps de l'Exposició de 1929, actualment i després de l'última reforma en té menys de la meitat, però més grans. Cap té menys de 35 metres quadrats.

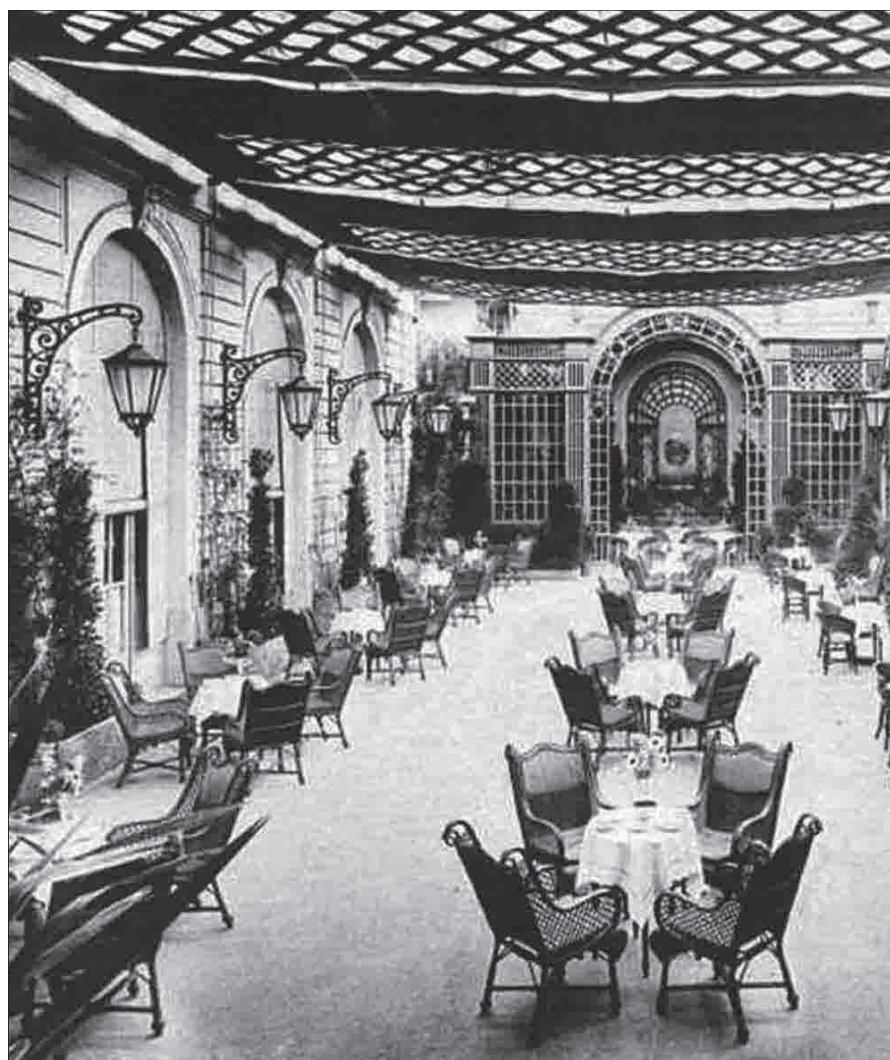
IDEOLOGIES DIFERENTS // Si les seves parets parlessin explicarien fins i tot els somnis de personatges que van de la política a Hollywood. Allà han dormit banquers, monarques de mig Europa, artistes i escriptors, com Sofia Loren, Frank Sinatra –una microestada durant l'avaria d'un avió–, María Callas, Woody Allen, Jacinto Benavente, Josep Pla... També s'hi han allotjat ideologies i esperits antagònics, des del cap en persona de la SS,

►► Detall de la façana, on es llegeix l'any d'obertura, el 1919.

Nascut com a Ritz, compleix un segle **en plena forma per l'auge turístic** i les recents reformes de millora

dre una copa, menjar o sopar al coquet restaurant d'aquesta cimera (Jardín Diana), que amb el centenari estrena carta saludable amb verdures, carns i peixos de proximitat. I on l'agenda commemorativa inclou dijous a ritme d'electroswing en homenatge als anys 20 i un còctel especial que permet

PASSAT El gran vestíbul, en una imatge dels anys 20.

PRESENT El mateix espai, en l'actualitat.

ARXIU / SERGI CONESA

Heinrich Himmler (1940), que va saludar des d'un balcó només 11 dies després de l'afusellament de Lluís Companys, fins al violinista Bernard Hilda, a qui s'atribueix haver embastat una xarxa d'influències al caliu de les tertúlies dels salons de l'antic Ritz que va suposar la salvació de nombrosos jueus. Els seus matassos han acollit també el mariscal Pétain, Eva Perón i Clara Petacci, amant de Benito Mussolini.

El superluxe no sempre ha marcat la pauta d'aquesta cantonada de la Gran Via amb Pau Claris. Allà la vida ha sigut en rosa però també en gris, com quan va fer de refugi antiaeri per intentar salvar vides. Fins i tot el 1936 es va convertir en menjador social després de ser confiscat per la federació obrera de sindicats de la indústria gastronòmica.

Els seus salons encara bullen d'històries. Al Parrilla, on es menjava la millor brasa i ara se celebren balls de casament, hi ha quadres d'un client que no va poder pagar una llarga estada. I el Bluesman, amb club de fumadors vigent, va ser el saló Toreros (no calen comentaris). Aquest còctel bar serveix ara una col·lecció de glops amb referències memorables d'altres èpoques.

La programació d'aquests mesos (es paga la consumició) també compta amb *L'hora del te* oberta al públic en general (de 16.00 a 19.30 hores), durant la qual es pot prendre te o cafè, rebosteria casolana i sandvitxos sentint concerts de piano al *hall* imperial; ioga a les altures (cada dimarts a primera hora), amb una classe al terrat amb vistes, aromateràpia, relaxació fàcil i un *snack* sa, i fins i tot tardes de petanca i vi rosat, en una petita pista a dalt, sota la pèrgola del Jardín Diana, entre altres activitats. ≡

El conserge més fidel

Francisco Racero suma 36 anys a la primera línia de l'hotel i ha atès personatges com Rock Hudson o Freddie Mercury

|| P.C.
BARCELONA

Només tenia 16 anys i un full de serveis buit. Però en aquella primera feina com a grum estava disposat a donar-ho tot. Començava la màgica dècada dels 80 i Francisco Racero va aprendre al Ritz a veure el món d'una altra manera. Molt luxe, però també una professió de la que es va enamorar ben aviat perquè sempre li ha permès el que més li agrada: estar a primera línia del turisme i cara a cara amb la clientela.

¿Què ha canviat al sector en 36 anys? «Abans hi havia molt viatger de negocis, banquers... Ara hi ha turisme internacional, que ve a conèixer Barcelona, i nosaltres els ho fem tot més fàcil», relata. Especialment dels Estats Units, el Pròxim Orient i Rússia. Cada un amb interessos diferents: a l'europèu i al nord-americà se'ls recomana cultura i gastronomia; als àrabs, molt *shopping*.

Racero va passar nou anys com a grum, porter, maletèr, etc., fins que tenir tant contacte amb el viatger el va fer saltar a l'altra banda del taulell. Ara lidera com a cap de consergeria d'un equip de set professionals, tots treballadors a l'establiment des de fa anys. Són els prescriptors, els que eleven al quadrat l'experiència d'un turista de luxe i aconssegueixen tot el que es pot aconseguir. Recorda peticions de matrimoni, sorpreses d'aniversari, demandes o capricis exclusius que ha gestionat; cada jornada oferia alguna sorpresa.

SERGI CONESA

► Al peu del canó ► Francisco Racero, a El Palace.

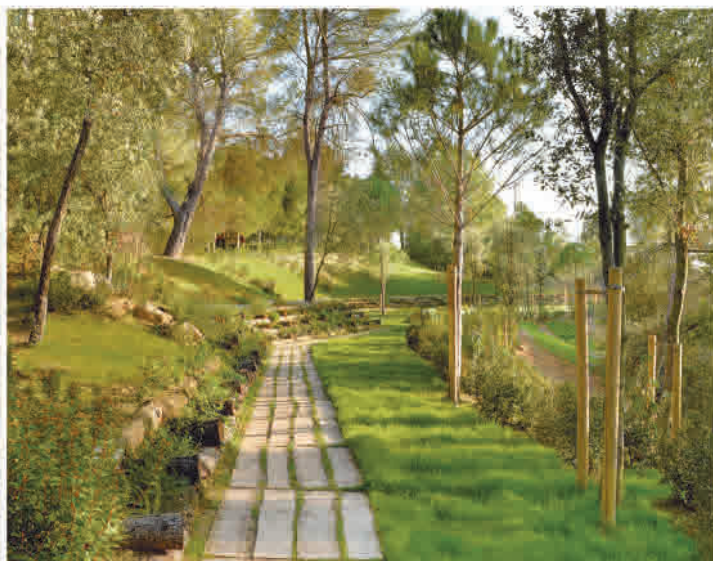
El primer famós amb qui va tractar a l'hotel va ser Rock Hudson, recorda. Després en van arribar molts més, fins i tot Michael Jackson d'incògnit, però cap record pesa tant en la seva biografia professional com conèixer Freddie Mercury, el seu gran ídol, quan es va reunir allà amb Montserrat Caballé per preparar la seva col·laboració de cara als Jocs Olímpics de 1992. La cita olímpica va causar grans canvis al públic –més forà– de l'hotel, que des dels anys 40 fins el 1985 va ser propietat de la família Muñoz Ramonet, i després del grup Husa, amb Joan Gaspart al capdavant, fins a passar a mans d'una empresària algeriana establerta a la ciutat el 2010.

Vocació i entrega

Com a autodidacte, la vocació i l'entrega l'han portat a apren-

dre, a base de pràctica diària, anglès i italià i una mica de francès. Potser el que més destaca dels canvis d'aquestes dècades és la informatització de les reserves i els serveis. La gestió ja planificada dels desitjos de cada hoste (fins i tot la temperatura de l'habitació) via *e-mail* abans que arribi. Però com El Palace –que porta aquest nom des que va perdre el litigi per la marca Ritz el 1996– és únic en el seu classicisme, ha mantingut, malgrat les reformes, la clau-claude les estances. Res de targetes de plàstic. «Deixar i agafar les claus permet interactuar molt més amb l'hoste», assegura.

Apassionat de la seva tasca i de l'hotel que porta, l'únic que enterboleix les seves rutines és haver d'atendre –com passa a tots els hotels de Barcelona– un client desvalisat al carrer. ≡

Com a final del camí, no està gens malament

Et presentem **Camí del Bosc**, un nou espai en plena naturalesa, exclusivament dissenyat per a la inhumació d'urnes de fusta amb gravat.

Entra a www.parc-roquesblanques.com o truca'ns al 93 673 05 35

ÀLTIMA
Serveis Funeraris Integrals

CEMENTIERI
PARC
ROQUES
BLANQUES